

LETO JUBILEJEV

Anton Prosen

Smo že na polovic leta, in šele sedaj sem se zavedel, da bi ga lahko označili kot jubilejno. Opredelitev jubileja sem si sposodil iz literature in ugotovil, da je to pomembnejša obletnica, zlasti v življenju ali delu kake pomembne osebe ali ustanove. Iz te obrazložitve izhaja, da je bilo in še bo kar nekaj dogodkov, ki bi jih lahko označili kot praznovanje jubileja. Tudi letošnje strokovno srečanje Geodetski dan je bilo jubilejno.

Tudi v življenju posameznika se zvrstijo različni jubileji. Pred nedavnim sem praznoval, lahko bi rekel, jubilejni osebni praznik in namesto da bi se tega dne veselil, sem bil bolj ko ne žalosten. Dopolnil sem starost, pri kateri me statistiki začnejo uvrščati v kategorijo starostnikov. Sam se še ne počutim, kot da čisto sodim vanjo, in prijetno mi je, ko me v nekdanjem delovnem okolju še koristno uporabijo za posamezna strokovna dela. Žal pa v naši družbi vlada nenapisano pravilo, da ljudje mojih let spadamo v nekakšen »kot«. Razprave o pokojninski reformi so to mnenje potrdile. Sposodil si bom podatek oziroma misel, ki jo je zapisal ugledni slovenski novinar (I. E. Bergant, Delo - Sobotna priloga, 4. 6. 2011), in sicer, da je bil »sir Winston Churchill leta 1940, ko je postal prvi minister britanske vlade, star 65 let (in imel dovolj delovne dobe). Če bi šel v pokoj, je vprašanje, kakšen bi bil današnji svet.« Ni slabo poznati ta podatek, mene je razveselil!

Vabilo na jubilejno 45. obletnico praznovanja enega od znanih mladinskih klubov v Sloveniji, ki goji pretežno alternativno glasbeno kulturo in gosti glasbenike z vsega sveta, me je resnično presenetilo. In to še toliko bolj, ker mi je sedanje vodstvo te ustanove izkazalo posebno čast in sem bil na slovesnosti osrednji govornik oziroma gost. Zgodilo se je, da sem kot nekdanji mladinski funkcionar s pomočjo kolegic in kolegov mladincev ter takratnih lokalnih politikov ustanovil to ustanovo, ki je dočakala častitljivi jubilej, čeprav po mnenju nekaterih izhaja iz totalitarnega socialističnega sistema.

Kot že omenjeno, je naša stroka letos proslavila poseben jubilej, to je že 40. strokovno srečanje, imenovano Geodetski dan. Strokovni del te številke revije je zato posvečen prav temu. Prvo srečanje se je zgodilo konec šestdesetih let prejšnjega stoletja, torej v nekem drugem družbenem sistemu. Kolegice in kolegi iz geodetske stroke so že takrat začutili potrebo po načrtnem interdisciplinarnem razvoju stroke, strokovni javni razpravi, prikazu raziskovalnih rezultatov širši javnosti in končno tudi prodoru stroke v medije s prikazom stanja in razvojnih usmeritev. Ne nazadnje pa so bila ta srečanja od vsega začetka namenjena tudi druženju. Kljub novemu družbenemu sistemu je na tem področju ostala kontinuiteta tako v organizacijskem kot vsebinskem

smislu, tu žal ni zaznati bistvenih sprememb. Sam pogrešam ustrezen vsakoletni odmev v medijih. Dogodek je bil popolnoma odsoten. Odgovorni v stroki bi morali poskrbeti, da bi prek medijev seznanjali strokovno in laično javnost o prizadevanju za razvoj geodetske stroke ob sodelovanju uporabnikov geodetskih podatkov. Še posebej bi bilo to pomembno sedaj, ko je nujno popraviti popačeno sliko o geodetih in stroki, ki jo vodijo. Na resnih strokovnih srečanjih se navadno sprejme sklepni dokument, ki posamezne subjekte zavezuje, da v določenih rokih uresničijo sprejete sklepe. Če tega dokumenta ni, nam lahko kdo očita neracionalno trošenje javnega denarja za organizacijo in udeležbo na simpoziju. No, ne glede na nekatere pomanjkljivosti, udeleženci simpozijev običajno komentirajo, da je bilo v strokovnem in družabnem smislu vse v redu. Lepo, da smo sami s seboj zadovoljni in da imamo v stroki čim manj kritičnih posameznikov oziroma javnosti.

Jubilejno srečanje je bilo priložnost, da bi organizatorji povabili posameznike, ki so zaslužni, da so se vsakoletna srečanja začela in se tudi obdržala štiri desetletja. Za organizatorje bi bil to nezanemarljiv strošek, za posameznika pa veliko priznanje, vedel bi, da mlajša generacija spoštuje delo, ki ga je opravil. Imejte vsaj malo solidarnosti do tistih, ki sodimo v zadnjo demografsko statistično skupino.

Še en pomemben jubilej nas čaka v tem letu, to je praznovanje dvajsetletnice samostojne države Slovenije. Kako bomo to proslavili ob vseh političnih in ekonomskih krizah, je velika neznanska. Morda pa si bo vsaka politična stranka omislila svojo proslavo, saj denar ni pomemben, pomembno je, da se imamo lepo in uživamo. Po mnenju mnogih političnih analitikov še vedno velja starorimski slogan »kruha in iger«, kar pomeni, da je nezadovoljno ljudstvo najlaže pomiriti z veseljami, dobro hrano in pijačo. In upam, da bodo vladajoči, odhajajoči in nekdanji politiki na tem področju zelo uspešni.

Pred vami je druga številka tega letnika, ki je tematska, prispevki se nanašajo na strokovno področje, ki je bilo obravnavano na posvetu Geodetski dan. Bralce prosim, naj se ne prestrašijo tako obsežne vsebine. Posamezniki iz stroke me opozarjajo, da gre za prelomne trenutke v stroki, in zato je prav, da je bil tako velik odziv za objave posameznih strokovnih tem. Hvala programskemu odboru, ki je vodil postopek za sprejem strokovnih prispevkov, hvala vsem recenzentom, ki ste v razmeroma kratkem času opravili zahtevno nalogo. Hvala tudi vsem drugim sodelavcem, ki ste kakorkoli pripomogli, da smo ustvarili to obsežno in strokovno zahtevno številko. Kolegicam, kolegom in drugim, ki radi prebirate revijo, želim prijetno branje in lepe poletne dneve.

dr. Anton Prosen
glavni in odgovorni urednik